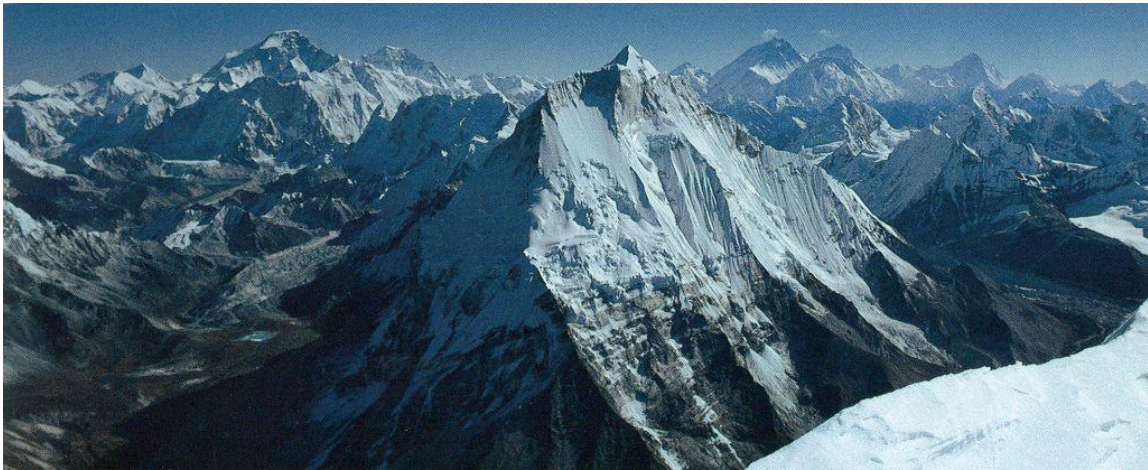

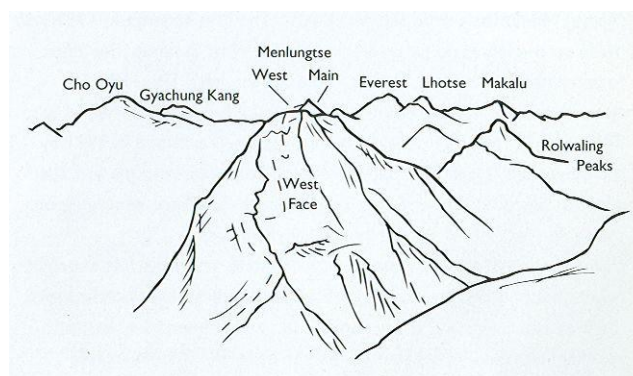
منلونگتسه ۷۱۸۱ متر

رخ غربی / رخ جنوب شرقی

منلونگتسه (Menlungtse) یکی از چشمگیرترین قله‌های همالیاست. بهتر است آن را یک توده کوه توصیف کرد چرا که از دو قله به فاصله ۱.۵ کیلومتر از یکدیگر تشکیل شده است که با گردنه‌ای وسیع از یکدیگر جدا شده‌اند؛ گردنه‌ای که قعر آن ۶۷۰۰ متر ارتفاع دارد. این توده در شمال زنجیره همالیا و در تبت قرار دارد و مانند توده‌های بزرگ و مجزا از گرانیب در بالای سرچشمه رود رانگشار سربرافراشته است. نقابهای عظیم، یالهای باریک و تیغه‌ای، و شیبهای تند صخره‌ای که از قله محافظت می‌کنند آن را به مظهری از قله دست نیافتنی تبدیل نموده است.

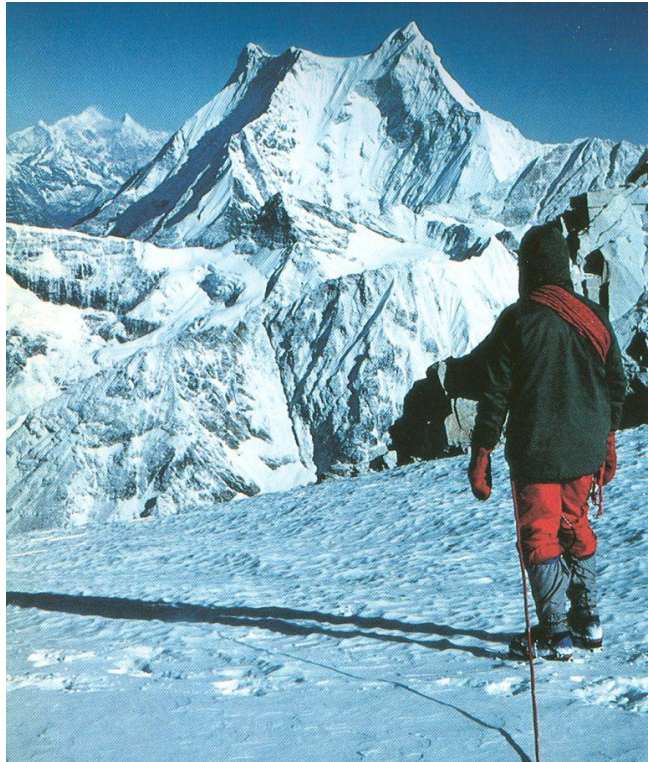
این عکس از قله گاوریسانکار در هنگام اولین صعود آن در ساعت ۹ صبح ۹ اکتبر ۱۹۷۹ گرفته شده است. شیب‌های یخی منلونگتسه در مرکز تصویر و قله ۸۰۰۰ متری خومبو در انتها قابل مشاهده‌اند. (پیتربوردمن)

علاوه بر موانع طبیعی محافظ قله، موانع سیاسی نیز تا همین چندین پیش مانع بزرگی برای صعود به این قله محسوب می‌شدند. در طی سالهای ۱۹۵۰ چند کوهنورد بطور مخفیانه از مرز عبور کرده و برای صعود آن تلاش نمودند. از نامدارترین آنها می‌توان به ریموند لمبرت (Raymond Lambert) و اریک شپیتون اشاره

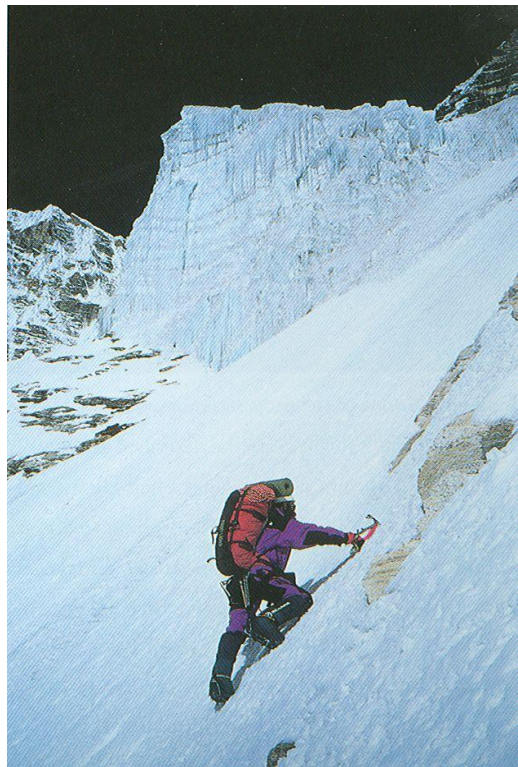
کرد که نام غیر رسمی منلونگتسه را بر این کوه نهادند (نام صحیح تبتی آن جبو گارو (Jobu Garu) است). در نهایت کریس بانینگتون موفق شد انجمن کوهنوردی چین را متقاعد سازد تا اجازه صعود به قله را صادر نمایند. کریس بانینگتون در سال ۱۹۸۷ همراه با جیم فوترینگهام (Jim Fotheringham) و دو بلژیکی به نامهای ژورن مایرر لوند (Bjorn Myrer Lund) و آد الیاسن (Odd Eliassen) تلاشی بر روی جنوبی ترین تیغه رخ غربی انجام داد ولی به دلیل هوای خراب و دشواری فنی بسیار زیاد مسیر، حتی قبل از دیواره انتهایی در بالای رگه سنگی، از ادامه صعود باز ماندند. یک سال بعد او هیئت دیگری را به همراه آورد و قصد داشت یال شرقی زیبایی که مستقیم به قله ختم می شود را صعود کند. اما وقتی به منطقه رسیدند با بررسی بیشتر تصمیم گرفتند مسیر دیگری را بر روی قله غربی صعود نمایند. این بار تلاش آنها موفقیت آمیز بود و اندی فنشاو و آلن هینکس موفق شدند در طی سه روز به روش سبکبار قله غربی را صعود نمایند.

منلونگتسه از جنوب شرقی. اولین تلاش برای صعود قله از یال منتهی البیه سمت چپ صورت گرفت که به قله غربی منتهی شد (رخ غربی که در سال ۱۹۸۸ صعود شد در سمت چپ این یال قرار دارد). آمریکایی ها در سال ۱۹۹۰ یال زیبا ولی پر نقاب شرقی را انتخاب کردند که در سمت راست قرار دارد. قله اصلی در نهایت توسط مارکو پرزلتر و آندری استرمفلتر اسلونیایی در سال ۱۹۹۱ صعود شد. آنها در طی دو روز با سرعتی باورنکردنی رخ جنوب شرقی را صعود کردند و درست از زین سمت چپ قله از جبهه خارج شدند. (دیو بامفورد (Dave Bamford))

در سال ۱۹۹۰ یک گروه قدرتمند آمریکایی متشکل از گرک چایلد، جف دونوالد (Jeff Duenwald) جان روسکلی و جیم ویکوایر (Jim Wickwire) تلاشی هماهنگ بر روی یال شرقی انجام دادند؛ مسیری که روسکلی از ۱۱ سال قبل از آن و هنگام صعود گاوریشانکار به آن نظر داشت. اما معلوم شد تردید بریتانیایی ها نسبت به این مسیر بیراه نبوده است زیرا چایلد و روسکلی مجبور شدند از ارتفاع ۶۴۶۰ متری و به دلیل برخورد با توده برف نقابها صعود را متوقف سازند.

آمریکایی ها و بریتانیایی ها ساده ترین و مستقیم ترین مسیر صعود به قله، یعنی رخ جنوب شرقی، را در نظر نگرفتند. این جبهه توسط یک آبشار یخی هولناک محافظت می شود و از بالا تهدید توده های بزرگی از نقاب و ریزش سنگ این جبهه ۲۰۰۰ متری را بسیار خطرناک می سازد. اما یک صعود سریع این خطرات را به حداقل می رساند و در سال ۱۹۹۲ یکی از بهترین زوجهای کوهنوردی دنیا این جبهه را در نوردیدند. مارکو پرزلژ (Marko Prezelj) و آندری استرمفلژ (Andrej Stremfelj) تنها سال قبل از آن صعود سبکبار متهورانانه یال جنوبی کانگچنجونگا را به انجام رسانده بودند. بر روی منلونگتسه هم به همان اندازه بی پروا بودند. صبح زود ۲۲ اکتبر آنها فقط در مدت ۵.۵ ساعت از ارتفاع ۵۱۵۰ متر تا ۶۱۵۰ متر را صعود کردند. و در آنجا به دلیل خطر ریزش سنگ و یخ در غاری پناه گرفتند. روز بعد ساعت ۸.۵ صعود خود را آغاز نموده و در ساعت ۶.۵ عصر بر روی قله اصلی منلونگتسه ایستادند. در تاریکی فرود رفته و در ساعت ۲ بامداد به محل شبمانی شان رسیده و بعد از کمی استراحت فرود خود را ادامه داده و در نیمروز به پای جبهه رسیدند. آنها در مجموع ۵۳.۵ ساعت را روی جبهه سپری کردند که ۳۸.۵ ساعت آن کوهنوردی بود.

آندری استرمفلژ استاد صعود سبکبار، با کوله باری سبک و سرعتی زیاد در حال صعود رخ جنوب غربی است. الان ساعت ۱۱ صبح اولین روز صعود آنها است. کمی بعد از برج یخی بالا دست او و پرزلژ مجبور شدند سر پناهی برای حفاظت از خطرات ریزش سنگ و یخ پیدا کنند. (مارکو پرزلژ)

گروه های دیگر می توانند این مسیر را تکرار کنند اما باید در نظر داشته باشند که خطرات این مسیر با صعود سریع به حداقل رسید؛ تعداد کسانی که چنین سرعتی داشته باشند زیاد نیست. سرمای ماه اکتبر نیز احتمالاً

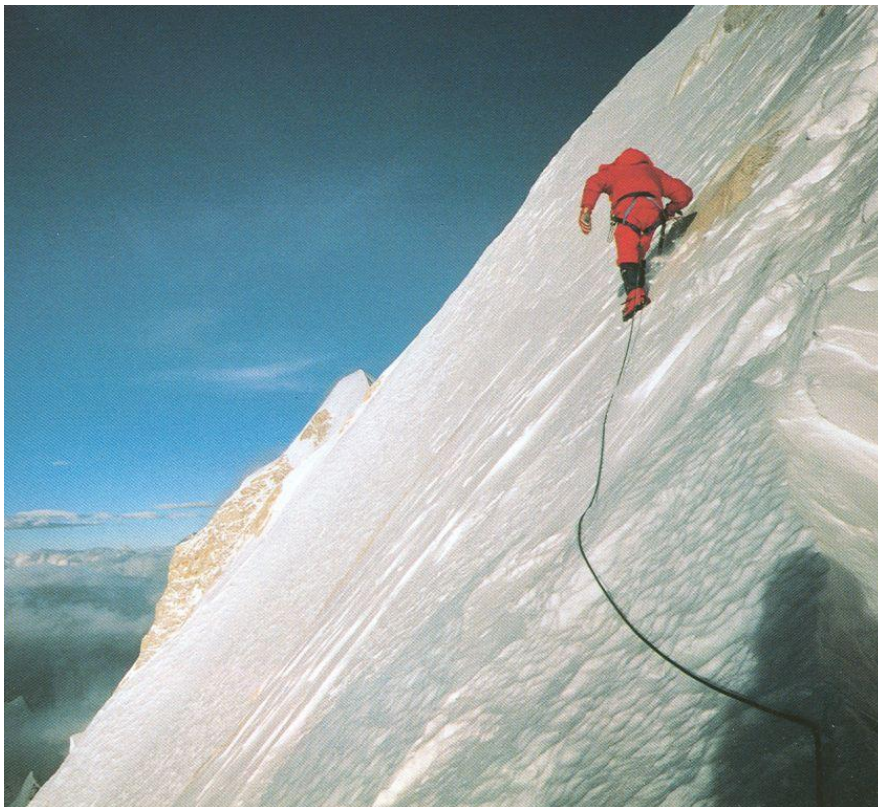
خطرات مسیر را نسبت به بهار کمتر می سازد. مسیر رخ غربی ممکن است جذاب تر باشد اما بهتر است قبل از پرداختن به مسیر چگونگی دسترسی به آن را توضیح دهیم. یکی از جذابترین جنبه های منلونگتسه دور دست بودن آن است و سفر منتهی به چمنزار ۴۴۰۰ متری بین منلونگتسه و گاوریشانکار یکی از مسحور کننده ترین آنها در تبت است.

۶.۵ عصر ۲۳ اکتبر ۱۹۹۱. آندری استرمفلز پرچم اسلوونی را بر روی قله دشوار منلونگتسه به دست گرفته است. در پشت سر او رخ غربی چوآیو قرار دارد که سال قبل توسط کورتیکا، لورتان، ترولی صعود شد و در سمت راست قله اورست، لوتسه، و ماکالو. (مارکو پرزلز)

از تینگری (Tingri) در دشت تبت یک جاده تراکتور رو وجود دارد که فقط چند هفته در سال باز است. این جاده از فوسی لا (Fusi La) ۵۲۰۰ متر در غرب نانگپا لا (Nangpa La) گذشته، در دره رانگشور پایین می رود و به دهکده شریایی چانگبوجیانگ (Changbujiang) می رسد. این دهکده تنها ۱۰ کیلومتر در شمال مرز نپال قرار دارد. جاده توسط چینی ها و به منظور ساختن یک پادگان نظامی و یک مرکز اداری کشیده شد. متأسفانه این جاده جهت بهره برداری از چوب های جنگل رانگشور چو (Rangshor Chu) برای استفاده در ساختمان سازی رو به رشد در دشت بدون درخت تبت نیز به کار گرفته می شود. از آنجا یک راه روستایی از طریق منلونگ چو (Menlung Chu) و از میان جنگل های درختان سوزنی برگ، خیزران و گل های رودندرون (rhododendron) به پای کوه می رسد.

اولین عکس این بخش که از قله جنوبی گاوریشانکار گرفته شده است، قسمت های غربی و جنوبی منلونگتسه را نشان می دهد. نوک قله اصلی منلونگتسه از پشت قله غربی نمایان است. مسیر رخ غربی در نقشه همراه آن مشخص است. از بالای شن ها یک دهلیز کم شیب عریض در سمت چپ یال غربی به یک محوطه برفی مشخص می رسد. یک فرود ۳۰ متری به طرف چپ به شیار مورب دیگری از برف، بین یال و نقابها، منتهی شده که بعد از ۱۰ طول طناب به برآمدگی یال می رسد. ایوان وسیعی از برف در سمت راست به وسط جبهه ادامه پیدا می کند. از آنجا مسیر به طور مستقیم ادامه دارد و فقط در چند نقطه باید نقاب ها را دور زد. تا اینکه در ارتفاع ۶۲۵۰ متر یک شکاف در مسیر قرار دارد. صعود ۶ طول طناب بر روی یخ سخت و سبز رنگ به مجموعه دیگری از شکافها در ارتفاع ۶۵۰۰ متر منتهی می شود (بهتر است تعداد کافی پیچ های یخ برای جا گذاشتن حین فرود به همراه داشت). از منتهی الیه جنوب مجموعه شکاف ها صعود دوباره ادامه یافته که بعد از ۴ طول طناب بر روی شیب ۶۵ درجه به ابتدای دیواره انتهایی می رسد.

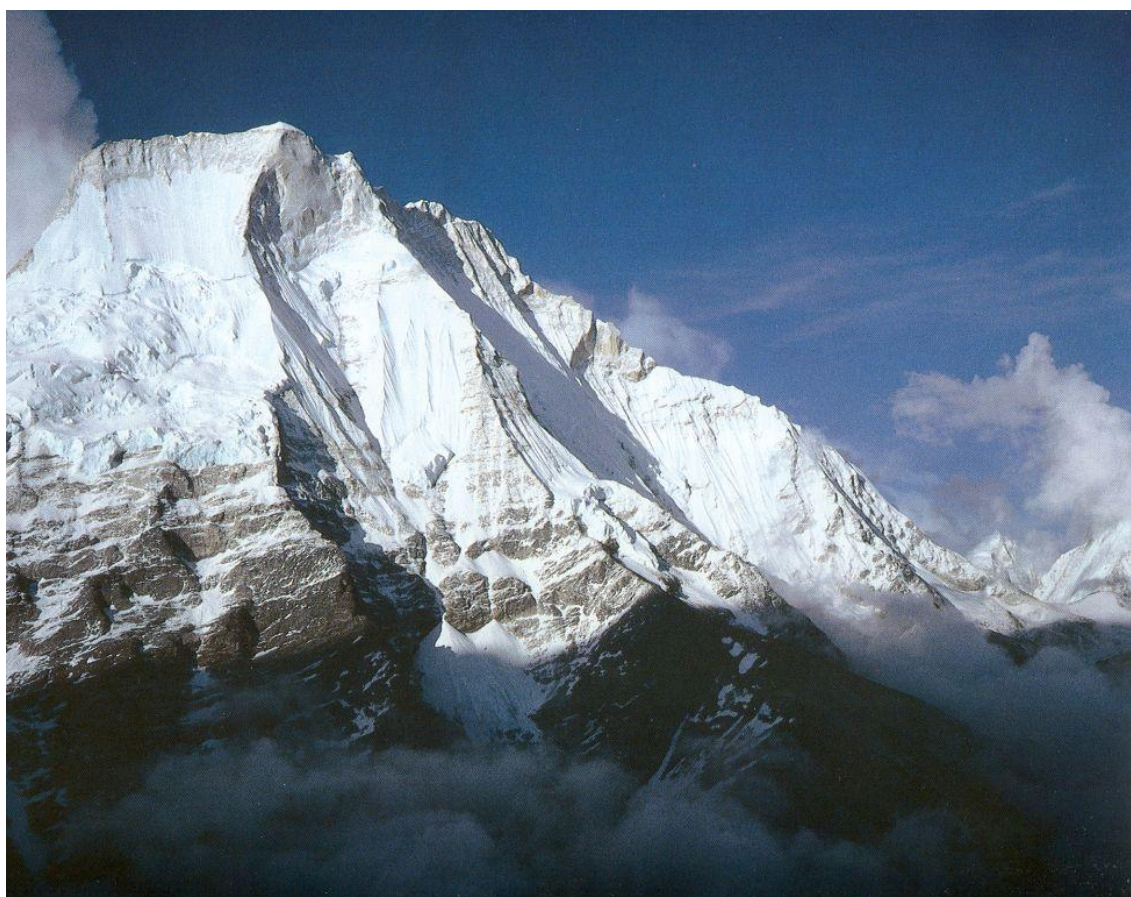

اندی فنشاور در غروب ۲۳ می ۱۹۸۸ راه خود را بر روی برف به طرف قله غربی باز می کند. او و آلن هینکس با کوله باری سبک و بدون وسایل شب مانی عاقلانه تصمیم گرفتند که از صعود قله اصلی صرف نظر کنند. آنها مجبور شدند در تاریکی چندین طول طناب فرود بروند تا خود را به محل شب مانی شان برسانند. (آلن هینکس)

آلن هینکس نفر دوم یکی از دشوارترین طول های مسیر
را بر روی سنگ های گرانیتی صعود می کند. (اندى
فنشاو)

کلید صعود مسیر یک تنوره در انتهای بالای دیواره است. برای رسیدن به آن باید یک رگه صخره ای را برگزید
که به زیر شکاف منتهی می شود. این رگه در حدود ۵ طول (IV) از گرانیت عالی تشکیل شده است. تنوره
انتهایی عمودی و ریزشی است (VI) و کار گذاشتن میانی در آن دشوار است، اما به یال قله، درست بعد از
آخرین برج، در ارتفاع ۶۹۵۰ متر منتهی می گردد. یال از سمت شمال شرقی و قسمت برفی آن ادامه یافته و به
قله ۷۰۲۳ متری غربی منتهی می گردد.

رخ غربی منلونگتسه در منتهی الیه سمت چپ قرار دارد. مسیر ۱۹۸۸ از سمت چپ بر روی ایوان یخی مشخص جبهه ادامه می
یابد. سپس به طور مورب به سمت راست ادامه یافته تا به نوار صخره ای در وسط آن می رسد. بعد از رسیدن به انتهای نوار
صخره ای یال به قله ختم می شود (اندى فن شاو)

اندی فنشاو و آلن هینکس در غروب به قله رسیدند. آنها که وسایل شیمانی شان را در شکافهای پایین جا گذاشته بودند تصمیم عاقلانه ای گرفتند که برای صعود قله اصلی به طرف گردنه فرود نروند. بازگشت آنها به احتمال زیاد یک روز کامل زمان می برد. چنانچه گروه های بعدی بتوانند وسایل شیمانی شان را تا قله غربی همراه بیاورند این مسیر بهترین مسیر صعود قله اصلی است. البته زیبایی مسیر مستقیم اسوانیایی ها را ندارد اما احتمالاً امن تر است و همچنین صعود های ترکیبی و سنگ دیواره انتهایی به جذابیت این مسیر می افزاید. هر مسیری که کوهنوردان برگزینند منلونگتسه همواره یک قله دشوار و چالش برانگیز باقی می ماند.

نام کوه	منلونگتسه (جبو گارو)
ارتفاع	قله اصلی: ۷۱۸۱ متر. قله غربی ۷۰۲۳ متر
مکان	رولوالینگ همیال، تبت
مسیر	رخ غربی منلونگتسه غربی. حدود ۲۰۰۰ متر صعود عمدتاً بر روی یخ و برف اما ۳۰۰ متر انتهایی بر روی سنگ های دشوار (تا درجه VI) اندی فنشاو و آلن هینکس بعد از سه روز کوهنوردی در ۲۳ می ۱۹۸۸ به قله غربی رسیدند. مسیر پیش از آن تا قبل از دیواره انتهایی صعود شده بود.
اولین صعود کوه	رخ جنوب شرقی توسط مارکو پرلز و آندری استرمفلز (اهل اسلونی) در طی روزهای ۲۲-۲۳ اکتبر تا قله اصلی صعود شد. حدود ۲۰۰۰ متر صعود عمدتاً بر روی یخ اغلب ۵۰ درجه، گهگاه ۶۰ درجه و در پرشیب ترین قسمت یک دهلیز ۷۵ درجه از میان نوار صخره ای سیاه در ارتفاع ۶۴۰۰ متر.
ارتفاع بارگاه اصلی	۴۸۵۰ متر در پالبوگتینگ (Palbugthang) بر روی چمنزار، ۳ کیلومتر قبل از دماغه یخچال دروگپا ناگتسانگ (Droga Nagtsang).
راه های دسترسی	از تینگری تا جایی که بتوان در جاده راند. در تابستان و پاییز ممکن است بتوان تا خود چانگبوجیانگ راندگی کرد اما در بهار مجبورید فوسی لا را با پای پیاده طی کنید.
طول پیاده روی	۸ تا ۹ روز اگر از فوسی لا بروید. ۵ تا ۶ روز از چانگبوجیانگ.
فصول مناسب	ظاهراً روزهای هوای خراب در بهار بیش از حد معمول است. در پاییز بخت بیشتری برای هوای مناسب وجود دارد.

انجمن کوهنوردی چین-تبت یا از طریق یک شرکت.	مجوز
تا سال ۱۹۹۵ چهار گروه هر کدام مسیر متفاوتی را برگزیدند. دو تای آنها موفق بودند.	نرخ موفقیت
صرفنظر از گزارش های معمول در مجلات، دو صعود بریتانیایی ها در کتاب Mountaineer (Diadem/Sierra Club, 1989) نوشته کریس بانینگتون و رخ غربی در کتاب اندی فنش او به نام Coming Through (Hodder & Stoughton, 1990) شرح داده شده اند. کتاب Last Days (Stackpole Books/Hodder & Stoughton, 1992) نوشته جان روسکلی نگاه طنز آمیزی به مقوله شکار یتی دارد و شرایط وحشتناک یال جنوب شرقی را توصیف کرده است.	کتاب نگاری